

ἐλησημόνησε τὴν μπόμπα καὶ μ' ἐρώτησε καὶ πάλι
σοβαρῶς περὶ τοῦ Ράλλη.

Κι' ἐγὼ τοῦπα: τὸ Ράλλαι, ποῦχει τὸ χρυσὸ καλλί,
κατ' ἀρχὰς μὲς' στὴ Βουλῆ
τόπιξαν τὰ νευρικά του
καὶ τὰ φεγγαριὰτικὰ του,
ὅμως σήμερα στὸ βῆμα πρῶο κι' ἤσυχο προβάλλει,
κι' ὑποβέτω πῶς θὰ πῆρε' λίγο βραμιομοιο κάλι.

Τοῦπα κι' ἄλλα, πῶς αὐτός,
ὁ τοσοῦτον λατρευτός,
'πῆρε φόρα, 'πῆρε δρόμο
μὲ τὸν 'Ατλαντὰ στὸν ὄμο,

κι' ἔχει πρόγραμμα δικό του κι' ἄρρησε τὸ Ντεληγιάννη,
κι' εἶναι μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε μὲ τὸν Νόντα τί θὰ κἀν.

Τοῦπα πῶς ὁ Ράλλης βῆκε πλεονάσματα σωστά,
φρέσκα καὶ σπαρταριστά.

Τοῦπα μέχρι Νοεμβρίου πῶς ἔμπορε νὰ μὴ τοῦμπάρη,
φόρος ἔβαλε 'στ' ἄλειρο, δρὸ λεπτά καὶ στὸ σιτάρι,
δίχως ὅμως μὲ τοὺς φόρους ν' ἀκριθῆν τὸ καρβέλι,
γιατὶ ἔπεσε τὸ φράγκο καὶ γὰρ φόρους δὲν μὲς μέλει.

Πῶς ἐπήρξισε τὰ τέλη φοικῶν μηχανημάτων,
ἤγουν τῶν αὐτοκινήτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ποδηλάτων,
τούτων τῶν πληγῶν τῶν νέων
τῶν μακάρων Ἀθηναίων,

γὰρ νὰ μὴ μπόρῃ κανένας' στὴν κυλιὰδα τῶν θεσμῶν
νάσαι ἄμιοι τοῦ κόσμου δίχως δικαίον δασμῶν.

Κι' ἐπειδὴ κι' οἱ Γηκαπνεῖοι, καθὼς ἕκαστος γνωρίζει,
κατὰ κόρον τῶνε ρύζι,
κι' ἔκαναν μ' αὐτὸ μονάχα θαυμαστῶν τροπαίων ὄγκο,
στρατηγούς σαν τὸν Ὀχιμάκα καὶ ναυάρχους σαν τὸν Τόγγο.

Σκέπτεται νὰ μὲς τὸ κἀνν μόνος φαγὶ τερπνὸ
κι' ἐξεχώρισε τὸ ρύζι σὲ στιλπνὸ καὶ μὴ στιλπνὸ,
τῶνε γὰρ τοὺς παρκαλῆδες,
τάλλο γὰρ τοὺς κουεληδες.

Τοῦπα πῶς εὐρὸ τὸ μέλλον' στοὺς Ρωμηῶνς ἀνοίγεται,
πῶς δασμῶν εἰσαγωγῆς ἔβαλε καὶ' στὰ χροινὰ
γὰρ νὰ μὴ μπόρῃ κανένας εὐκόλα νὰ πνίγεται
ὅταν παρασιχαθῆ τοῦτον τὸν καχτὴ νουμῆ.

Τοῦπα περὶ τῶν κλυδωνῶν τῆς Ρωμαιτικῆς σκαφίδος,
τοῦπα πῶς ὁ Πεσμαζόγλου μὲ τὸ κἀφο τῆς σκαφίδος
ἐμαρτύρησε δεινός
κι' ἔγινε ξερακιανός,
καὶ μὲ τὰς τροπολογίας καὶ μ' ἐκείνας καὶ μ' αὐτὰ
τοῦπεσαν τὰ περιττά.

Τοῦπα γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου πῶς ἀνάβουν τώρα ἄδες,
τοῦπα σταφιδωσιτῆρα πῶς τὸν λένει ὁ σταφιδάδες,
πῶς κι' ἐγὼ στεφανωμένος μὲ σταφιδωπέλου κλήμα
καρτερῶ νὰ ζελυσσάξῃ σταφιδορῆτῶρον λίμα.

Τοῦπα πάλιν ἡ σταφὶ τὸ μυαλό μας πῶς γανόνει,
τοῦπα πῶς ὁ Μπατινῆλ τὸ ρουφὸ καὶ δὲν κρούνει,
τοῦπα πῶς τὸν τρεῖσι λύθη,
πῶς ρεμβάζει περιλύσει,

κι' εἶδα μὲ χαρὰν νὰ λείπῃ
καὶ τοῦ Μπατινῆλ τὸ λίπος.

Τοῦπα πολλά, καὶ τοῦ Χαμίτ ἐρίληγο τὸ χέρι
μὲ τεμεινάδες τραπεζιῶς,
ὁ δὲ Σουλτάνος ὁ κλεινός
εἶπε' στὸν καφφετζήμπασι καφφέ νὰ μὸ προσφέρῃ.

Τότε ποῦ λές περὶ τρεμῶς κλεινὰ καὶ πάλιν γόνου
πρὸς τὸν 'Αδδοῦλ ἐφανάξα τὸν μὲ γαν', Ἀρλεκινε:
ἢ τὴση καλωσύνη σας μὲ καθυποχρέωνει,
ἀλλ' ὁ καφφέ τῶν Παλατιῶν τοῦ γούστου μου δὲν εἶναι,
θὰ προτιμῶ τοῦ καφφερέ.

Τὸτ' ἐθύμωσε κι' ἐκείνος καὶ προστάζει σοβαρὰ
νὰ μοῦ κάνουν ἕνα μπάμφο' στὸ Βοσπόρου τὰ νερά.

Καὶ μ' ἐπῆραν μερικὸ
καὶ μ' ἐπῆγαν ὡς ἐκεῖ,
κι' εἰς Ταρτάρους Βοσπορείους καὶ θαλάσσις γαλιανῶς
μ' ἔρριξαν ἀσυνειδήτως,
πλὴν τυχαίως ἕνα κῆτος
'πέρασε καὶ μὲ κατάπτε, λὲς καὶ νῆμον 'Ιωνὰς,
κι' ἔπειτα καθὼς μὲ βλέπεις μὲ ἔρενθ' στὸν Φαληρέα
κι' ἀνταμιῶνος τὸν Σουμάχερ τὸν γιατρό καὶ τὴν παρέα.

Π.—Γιὰ τοὺς φοβερούς σου λόγους, ὅπου μ' ἔκαναν νὰ φρίξω,
πάμε τώρα μὲς' στὴ Σοῦδα τοῦ Φαληρῶν νὰ σὲ ριξῶ.

**Εὐζώνος, Φρασουλῆς,
κι' ἡ μπόμπα τῆς Εὐβουλῆς.**

Ε.—Ποῦ πῆς, ὄρε;

Φ.— Μὲς' στὴ Βουλῆ...

Ε.— Νὰ κἀννε τί;

Φ.— Ν' ἀκούσω

μὲ γνῶμῃ γὰρ τὴν σύμβαισι κι' ἀπὸ τὸν Μονοκροῖσο.

Ε.— Ὅρε τί σύμβαισι μοῦ λῆς κι' κοκαφῆς ἀέρα;

μπόμπα θαρρῶ πῶς ἐρχεται νὰ ριζῆς ἰδοῦ πέρα.

Φ.— Καλὲ τί λὲς, κύριε εὐζώνε, δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

Ε.— Μπόμπα θὰ ριζῆς σίγουρα κι' θὰ σὲ φάξω...στάσου.

Φ.— Μ' αὐταῖς τῆς κἀφαις, εὐζώνε, θαρρῶ πῶς σοῦχει στρίψα.

Ε.— Μπόμπα βαρῆς, ζωντόβολο... κάπου τὴν ἔχεις κρύψα.

Φ.— 'Ελα νὰ σὸ ποῦ θὰ τὴν βρῆς... ψάξε σὲ κάθε τόπη.

Ε.— Γι' αὐτὰ πρὸ κρένεις, μασκαρά, μὲς κοντακῆ σου πρέπα.

Φ.— Μὴ μὲ κτυπῆς, κύριε εὐζώνε, καὶ θὰ τὸ πῶ τοῦ Ρωμά...

(Τὸν ρίχνει γάμος κι' ἔρευναν τοῦ κάνει κατὰ σῶμα.)

Καὶ κερπίσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἰωάννης Μεσσαλῆς καὶ Κελληρονῆ Σοφία,
ἕνα ζεῖθος ἐκλεκτῶν, πλοῦτος, ἥθος, εὐμορφία.
'Ἐγιναν προχθὲς οἱ γάμοι' στὰ Πατήσια θαυμαστοῦ,
καλλιστέφανοι, χυιδῶντες, καὶ παγκάλως ἀγατοῦ.
Μὰ παρὼν κι' ὁ Φρασουλῆς ρυδα σκόρπιε περιδῆσι
κι' ἔθουος ἐρητῆρος...
Ὡχ! ψυχῆ μου στὰ Πατήσια
κι' Ἠοῦλα χόρευε.

Ὁ πόνος μὲς ἐνόησι, τοῦ Γιώτα Βουλοδήμου
νέον ὄρατον δράμα, δραματικὸ δοκίμιον,
μετὰ προλεγόμενον τὰ μέλα γλαφυρῶν
τοῦ Λάσκαρη τοῦ Νίκου, ποῦται παντοῦ παρὼν.